

Darányi Sándor

FÉNY UTCA

Hozzák a pontyokat. Két férfi tolja a targoncát, cigarettázik az egyik, kék a pufajka rajta, a halak halma zölden puposul: egymást nyomják, tátva a szájuk, a legalsó réteg moccanni se bír. A 036-os pénzszállító kocsi elfoglalta a járdát, vár a fegyveres őrre, aki fémkasznival a kezében a bankból közeleg; ezt az akadályt kell kikerülniük, s akkor az egyik hal megcsúszik a sikos dombon, lezuhan, csapkod a porban; a többi távolodik, fut a targoncával a hentes liftje felé.

Látsz idefentről? Az öregek jönnek seregestül, szatyor a kezükben, szívükben emlék, lelkük mélyéből ráncuk szakadékaiba alvad a gond; húzzák kiskocsijuk, s már alkudoznak motyogva magukban, az életrealitás mai vizsgája előtt.

És Mózi kétszer három tojásból rántottát rendel telefonján, sajttal és virslivel húsz perc múlva a fülbevalósnak, közben méri a szőlőt, kesztyűben váltja a pénzt.

A szép virágáruslány szeme kagylóhéj, rideg és törékeny máma, akár az őszi virágok. Paprikaárus-pár barátkozik boldog-boldogtalannal a lángossütőnél, száll a fokhagymaszag, verebek marakodnak a saszlán a pult alatt; és Gabi üveg nyakláncot árul a kávézóban, majd ebéd után elindul a kemoterápiára.

„– Filézze ki, legyen szíves!” A hentesfiú bólínt, kése sebesen szalad a csirkecombon, fejt a bőrt, egy-egy csontot az asztalra kitesz; a hentesleány pedig Londonba vágik; „– Hús deka télit, szeletelve, a hölgynek!”

Harangoznak. Lépésben araszol a busz odalent – füst, pulykaaprólék, birkavelő. Mint zöldpettyes bögre, őrzöm az úrt, amit hagyta. Tetszettél szégyentelenül, s elgyöngült akarattal vágyódtam látszani valóságod Sport-szeletében. Nézd, a virágáruslány ma kialvatlan, szeme karikás, nem húzta ki ritkás szemöldökét, a frufruja vizes áramszedő, füle szétáll.

Pár perc az egész. Dél van. Nem torpannak az autók. A ponty már alig él. Vergődik, farkával nagyokat csap, dermed a járdán, a Lövőház utca kövén.

ÉJJELI ÓRSÉGBEN

Semmi értelme. Hűség. Ne tudd, mióta érzem,
se hogy miért – szégyellem, milyen ósdi
kacat, de ez van: udvariasságból
nem mondok ellent, hátha ez magányod
megenyhíti, bár szívből elítélem,
hogy társaságot erővel toborzol,
s azt sürgeted: hited vallja a másik,
kit kiszemeltél. Mennyi sérelem!
Tudod, az Arvisurák
vagy igaz, vagy sem; de a Tények meg a Mérték
csillagképe igazgat rég utunkon
a józan ész zseblámpafénye mellett,
éjjeli őrségben, egy kis hajón,
mely átszeli az óceánokat.

Farkas Arnold Levente

AZ EGYIK FALU

Itt volt régen a virág.
Áthaladok a helyén.
Arcomnak ütközik az illat.
A boldogság neve halott
falu. Tavalý télen halt
meg a sírásó. Asztalán
merev kenyér. A városban
azt beszélük, hogy
a harangkötélre akasztotta
magát a pap. A kötelet
el kellett égetni. Azóta
nem szól a harang.

Éhes voltam. Fájt a fejem.
Rossz jel. Cigarettaztam.
Kinéztem az ablakon. A gólya
szárnya gyógyulóban. A kis
templom fala hófehér.
A kis templom mellett csillogó
patak. A plébánosnak nagy

pocakja volt. Megállt az idő.
Két csillag neve fejem
fölött. A kis templomban
kellemes hűvös. Elmondtam
egy imát. Menjen tovább
az idő. Az állomáson
belénk költözött a kattogás.
Nem gondoltunk a húsrá.
Ez volt a baj. Nem
gondoltunk a hús szagára.

Két falu között van
a lépcső és a domb. Aki
a lépcsőn mászik
a dombra, bolond.
Az egyik faluban laknak
a leányok. A másik
faluban készülnek a bálók.
Jó volna egyik faluból
a másikba menni. Bálozók
fölött köröz a gólya.

Lackfi János

UKRÁN CSAP

Nem veszek csapat tízezerért,
meg százezerért sem veszek csapat.
Pedig annyiért is láttam ám,
kocka alakú a csöve, szintúgy a tekergetője,
nyilván kocka alakú vízcseppek
vagy egyenest jégkockák
potyognak belőle.
Mi ukrán csapat vettünk a piacon,
ezernégybe volt,
az árus először halálra váltan
hadonászni kezdett,
majd jön az Igor, ő érti a nyelvet,
s minthogy Igor jött is,
hát lett csapunk.
Az ukrán csap formára
miniatűr ipari kútágas

az acélszín ukrán rónaságon,
afféle billegővel nyitható,
billeg voltaképp az egész csap,
mert nem szabványos
magyar mosdólyukba szánták.
Valahol lenni kell szabványos
ukrán mosdólyukaknak,
melyekbe nyilván beleillik.
Aminthogy életünk
csapnyi részébe is.
Alul csöpög,
ezért lavór áll alatta,
vize meg rozsdás.
Egyik ismerősünk szerint
a rozsdá egészséges,
sok vasat kell fogyasztani,
más ismerősök szerint
a rozsdá mérgező,
szervezetünkben felhalmozódva
gyilkosunk lesz.
A magam részéről egy régi
viccbe kapaszkodom meg,
mely szerint mosdó és árva gyerek
közt az a különbség,
hogy az egyiknek van csapja,
a másiknak nincs apja.
Így hát remény szerint csapunk,
még ha ukrán is,
valamelyest
enyhíti árvaságunk,
csapom le a labdát.

OLÍVA

A metróban szikár, ősz férfi,
a világot szemlátomást érti,
együtt száll le egy kosztümös nővel,
villogó olívaszeművel,
és míg egymástól távolodnak
betonján elfutó peronnak,
az olívaszem velem szemben
villan támlák közti résekben

A nő jön tovább, bár leszállt már,
s egy olajbőrű fiú rászáll,
zenét játszik neki mobilján,
táncol, mosolyt koldul forogván,
de a nő elfordul, olívamagja
mélyen ültetve a tudatba,
s most felkapja a nőt a sunyító,
kövér, olívabőrű fickó,
farzsebébe belesüllyesztve
a mobilt, mellyel lefényképezte,
aztán leszáll, riszál a lépte,
s a nő riszál a farzsebében,
megyünk mi meg, a szikár, ősz férfi
most sofőrfulke ablakán néz ki
rám, amikor leszálok végre,
a nőt szépen táskámba téve,
hisz füzetemben le van írva,
épp annyira fehér papírra,
mint amilyen ősz az a férfi,
ki a másik peronról nézi,
szakadék túloldalán állva,
szembejövő metróra várva,
szemben lévő oldalra írva,
a gerinc őket szétszakítja,
olívaszemre szemháj hunyva,
a nő az összes férfit unja,
őszest, olajost, no meg engem,
pedig nélkülem sehol se lenne,
szeme kulcsát messzire dobja,
olajkút zúg benn kavargva,
a füzetből ki mégse zárom,
s mint az őszes férfi, kivárom,
egyik lapról kinézegetve,
míg egyszer beszáll a füzetbe,
megnyugszik, mert egy másik lapra
került a pasas, ki piszkálgatta,
s ki hiába vitte magával,
hisz mobilja farzsebbe zárva,
többé már ki nem veszi onnan,
mert így rögzítette a tollam,
az ősz férfi kivárja ám ott
azt a pár sort vagy pár megállót,
minden megállónál kinyitva
a füzet, akár egy kalitka,
s mikor a fedele behajtva,
és egyik lapot másik lapra
tapaszt az alagút sötétje,
ő ráborulhat a lányra végre.

LÉGIFOLYOSÓ

Brüsszelből vonattal Charleroi
repterére tartva
bluesműsort hallgattam rádión,
homályos amerikai bandák reszelték
fülembe a harmonikaszót,
csipdesték a bőgő hasas kelt tésztáját,
vakarták el vadul gitárjukon a
képzeletbeli pattanásokat
Ó örök kamaszkor nyersesége,
csak úgy, brahiból letörjük az ágat,
a kesernyésen felhabzó sebre
tapasztjuk sebes szájunkat,
mintha valamelyik éretlen,
savanyú nyálú fruskát
csókolnánk ügyetlenül
Élet a blues, antwerpeni
kiskocsmák törzsvendégei
járnak-kelnek a zene közben,
kovbojszizmájuk nyikorog,
cigin keresztül vesznek levegőt,
poharak keresztmetszetén át
vesznek magukhoz folyadékot
Úgy sorjáznak előttem, mint
vonatom mellett a miniatúr téglaházak,
majolikacsempés konyháikkal,
ónémet bébielefánt-bútorzatukkal:
a polcokon kristálypiramis
a minden egyes sörfajtához illő
külön pohár
A lakók levegőt vesznek a cigaretta,
és folyadékot vesznek magukhoz
a pohár keresztmetszetén át
Többé-kevésbé szűk vezetékek
kérdése az idő,
zubog az ereszekben,
ásítva zuhan alá vécekben,
s most éppen a vonuló kanálisok
tetején villant csiszolt nyersacél
felületet
Cső lesz csupán a légifolyosó is,
melyen keresztül valami irgalmatlan erő
hazaszipant, hogy itt éljek köztetek